

Για τη διεκδίκηση της πλατείας Φανερωμένης

Τούτο το κείμενο γράφεται με αφορμή την εφεισινή σύγκρουση μεταξύ της αστυνομίας τζιαι των νεαρών που οργανώνουν “πάρτυ δρόμου” στην Πλατεία της Φανερωμένης. Σκοπός του εν να αποτελέσει σημείο αναφοράς για ένα ευρύτερο πολιτικό προβληματισμό στα πλαίσια πάντα της κινηματικής δράσης, μετά τζιαι την μαζική συνέλευση εχτές. Που την μιαν έσιει σκοπό την πληροφόρηση για την κατάσταση στη παλιά πόλη με επίκεντρο την Πλατεία Φανερωμένης τζιαι που την άλλη την ανάλυση των υφιστάμεων δυναμικών στα πλαίσια της στρατηγικής τζιαι της πολιτικής διεκδίκησης ελεύθερων δημόσιων χώρων.

Μετά τη διάλυση της κατάληψης “Το φανάρι του Διογένη” τον περασμένο Φεβράρη η Πλατεία Φανερωμένης εμετεξελίχτηκε σε κάποιου είδους υπαίθριο κοινωνικό κέντρο όπου συνάουνται διάφοροι νεαροί, κουβεντιάζουν, ακούν μουσική, πίνουν, χορεύουν, ερωτεύονται τζιαι διασκεδάζουν. Υπάρχει έντονος αντι-εξουσιαστικός αέρας στον χώρο που αναδεικνύεται τζιαι μέσα που τη σημειολογία των συνθημάτων, των αυτοκόλλητων τζιαι των γκραφίτι στους τοίχους της περιοχής. Τους τελευταίους μήνες αυξήθηκε η κίνηση τες νύχτες στο “ανοιχτό στέκι” τζιαι εδιοργανώθηκαν μαζικά πάρτυ με την συμμετοχή 200 περίπου ατόμων. Οι πιο συνειδητοποιημένοι νεαροί αναπτύσσουν πολιτικό λόγο με τον οποίο εξηγούν:

“Διεκδικούμε μια από τις λίγες πλατείες που έχει η πόλη μας. Για να δημιουργήσουμε το δικό μας στέκι έξω από τα κέρδη τους, για να κτίσουμε σχέσεις μεταξύ μας. Σχέσεις που βασίζονται στον άνθρωπο και όχι στο χρήμα. Διεκδικούμε τη διασκέδαση μας. Την ελεύθερη διασκέδαση μας έξω από μπαρ και κλαμπ που κάποιος πρέπει να ξοδέψει μέχρι και 50 ευρώ τη νύχτα για την είσοδο και τα ποτά. Έξω από τα μαγαζιά αυτά όπου η κοινωνικοποίηση είναι μηδαμινή και ψεύτικη. Όπου σχεδόν τα πάντα είναι προκαθορισμένα και κάποιος πρέπει να είναι “εμπρητής”, “καλοντυμένος”, “ευγενής” κτλ.”

Φασιστικά στοιχεία εν τω μεταξύ εμφανίζονται επίσης στην περιοχή τζιαι προσπαθούν να περάσουν τα δικά τους μηνύματα με ρατσιστικά συνθήματα τους τοίχους τζιαι με επιθέσεις τζιαι ξυλοδαρμούς σε θαμώνες του χώρου. Παράλληλα με τους φασίστες, η αστυνομία αύξησε την παρουσία της στην περιοχή στα πλαίσια της υλοποίησης του ευρύτερου σχεδίου για την εκδίωξη όσων “χαλούν” την εικόνα της παλιάς πόλης τζιαι της απόπειρας “εξωραϊσμού” της. Όσοι με την παρουσία τους ή τζιαι με την συμπεριφορά τους εν κολλούν στη νόρμα, είτε τούτοι εν μελαμψοί στο χρώμα, είτε τούτοι έχουν διαφορετική εμφάνιση, είτε είτε εν αποδέχονται το κυρίαρχο μοντέλο ζωής τζιαι αντιτίθενται έμπρακτα στην “ανάπλαση του κεφαλαίου” συνιστούν απειλή.

Βέβαια όπως το εθέσαμε πριν 3 εβδομάδες

“Πιστεύουμε ότι η πραγματική απειλή για την εντός των τειχών πόλη είναι ο κίνδυνος οριστικής μετατροπής της σε ένα open mall με κέντρα διασκέδασης, αλυσίδες καταστημάτων, ακριβά εστιατόρια, must εκκλησίες για γάμους και δήθεν πολιτιστικά κέντρα (τα οποία λειτουργούν περισσότερο ως κράχτες μιας ελίτ πελατείας παρά ως πολιτιστικά φυτώρια).”

Το ζήτημα εν βαθύτατα ταξικό δαμέ παρότι ένεν επικεντρωμένο στον εργασιακό χώρο. Ταξικό όι με την οικονομική έννοια της εξαγωγής υπεραξίας ή με την κοινωνιολογική έννοια της συλλογικής κατηγοριοποίησης αλλά με την πολιτική σημασία του όρου που παραπέμπει στην συνολική τζιαι αδιάκοπη κοινωνική σύγκρουση. Δαμέ συγκρούεται η λογική του εμπορεύματος με την λογική της κοινωνικοποίησης, η λογική της εξατομίκευσης με την λογική της αλληλεγγύης, η πολιτική της καταστολής τζιαι η δυνατότητα της αντίστασης.

Ας δούμε όμως λλίον το πολιτικό περιεχόμενο της διεκδίκησης του δημόσιου χώρου. Όπως το θέτουν “Κάποιοι/ες από Μανώλη”

“Η Πλατεία αυτή ανήκει σε ΟΛΟΥΣ. Είτε είμαστε Κύπριοι είτε είμαστε ξένοι. Είτε είμαστε γυναίκες είτε είμαστε άντρες. Είτε είμαστε έτσι είτε είμαστε αλλιώς. Κανένας δεν έχει ιδιοκτησιακό δικαίωμα στο χώρο αλλά όλοι έχουμε υποχρέωση ως προς την ασφάλεια μας εμάς και των γύρω μας. Επειδή θέλουμε να μεριμνήσουμε μόνοι μας για την ασφάλεια μας και να μην περιμένουμε από την αστυνομία που το μόνο που κάνει σε τελική

ανάλυση είναι να τρομοκρατεί τον κόσμο. Να οργανωθούμε για να μπορούμε να αποκρούουμε όποιες επιθέσεις από φασίστες ή άλλους.”

Πώς οργανωνόμαστε όμως; Υπάρχει το μοντέλο των γενικών συνελεύσεων. Όμως στην πράξη όπως το έθεσε μια νεαρή χτες είναι ότι ο κόσμος μαζεύεται μετά την καταστολή, όχι πριν. Εν μέρει τούτον εν αναμενόμενον, όμως πολλά πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν. Κατ' αρχήν εν το ζήτημα της μαζικοποίησης ή της διεύρυνσης. Έσσει άλληνη σημασία να έσσει 100 άτομα τζιαι άλληνη να έσσει 500 μια εκδήλωση σε μια δημόσια πλατεία. Έννεν απλά θέμα αριθμών, εν ουσιαστικά θέμα κοινωνικού μεγέθους. Η αυτο-προστασία των ακτιβιστών τζιαι των χρηστών του δημόσιου χώρου ευρύτερα έσσει άμεση συνάρτηση με την κοινωνική ισχύ τους. Τζιαι μια περιθωριοποιημένη “ιδεολογικά καθαρή” ομάδα 20-30 ατόμων εν σαφέστατα πολλά ευάλωτη τζιαι εν μπορεί να προστατευτεί που κανενός είδους στρατιωτικές λογικές “αυτο-άμυνας” που τες δυνάμεις καταστολής του κράτους είτε που τους παρακρατικούς. Η προστασία του χώρου έννεν η λογική της φυσικής περιφρούρησης αλλά η λογική των κοινωνικών τζιαι των πολιτικών συμμαχιών. Στο κάτω κάτω κάθε πολιτική δράση εξαρτάται τζιαι που την κοινωνική σύνθεση της υπό δημιουργία συλλογικότητας. Έσσει άλληνη βαρύτητα μια συλλογικότητα που εν πλουραλιστική ηλικιακά τζιαι ιδεολογικά τζιαι άλληνη μια μονοκόμματη ιδεολογική ή ηλικιακή φράξια όποιες τζιαι αν εν οι αναφορές της (Μαρξιστικές, αναρχικές, φιλελεύθερες). Η μαζικοποίηση του πολιτικού υποκειμένου, των συνειδητοποιημένων διεκδικητών του δημόσιου χώρου εν η βασική προϋπόθεση για την επιτυχία του εγχειρήματος τζιαι αποτελεί μονόδρομο. Τζιαι η μαζικοποίηση θέτει επιταχτικά τζιαι αναπόφευκτα το ζήτημα του πολιτικού πλουραλισμού.

Το Αλερτ εδημιουργήθηκε που μιαν συνέλευση όπως την εμψισινή πριν μερικούς μήνες. Που τα τότε διατηρείται στην ζωή που ένα συντονιστικό που μέλη διαφόρων πολιτικών ομάδων τζιαι ανένταχτων, μιαν επιτροπή που κάμνει ανοιχτές συνελεύσεις τζιαι εκφέρει έναν εναλλαχτικό πολιτικό λόγο που καταφέρνει να μπαίνει στα ΜΜΕ. Εν σημαντικό να υπάρχει μια τέθκια χαλαρή οργανωτική δομή που να δια μιαν συνέχεια στες κινητοποιήσεις τζιαι να λειτουργεί ως ένα δίκτυο για τα κοινωνικά τζιαι πολιτικά δικαιώματα. Εν πρέπει να αφήσουμε την λογική του φραξιονισμού, της επαναστατικής ρητορικής πλειοδοσίας τζιαι τες αλληλοκατηγορίες του καπελλώματος να το διαλύσουν. Ως Φάλιες συμμετέχουμε στο Αλερτ που την αρχήν τζιαι θεωρούμεν ότι πρέπει να εμπλακούν μέσα στο συντονιστικό του τζιαι συνειδητοποιημένοι νεαροί που τον Μανώλη έτσι ώστε να του δώσουν νέα πνοή τζιαι να το διασυνδέσουν άμεσα με το ανοιχτό κοινωνικό κέντρο στην Πλατεία Φανερωμένης.

Τέλος οι πιο συνειδητοποιημένοι χρήστες του δημόσιου χώρου πρέπει να κάμουν τζιαι στους υπόλοιπους να αντιληφτούν την λογική του σεβασμού των κατοίκων της γειτονιάς δηλαδή η μουσική να μεν εν πολλά δυνατή τζιαι να σταματά η ώρα 12.00, να καθαρίζεται ο χώρος τζιαι να μεν κατουρά ο κόσμος στες γωνιές. Τουαλέτες υπάρχουν τζιαι στη Λήδρας, υπάρχουν τζιαι πίσω που το σχολείο. Εν υπάρχει λόγος να διούμεν αφορμές να λαλούν κάπιοι ότι εν σεβούμεσεν τον χώρο που χρησιμοποιούμεν.

Όσον για το ζήτημα της αποποινικοποίησης της χρήσης της κάνναβης θεωρούμε ότι αποτελεί δευτερεύον πολιτικό αίτημα. Πρώτα να εδραιώσουμε την ύπαρξη μας στο δημόσιο χώρο, να κτίσουμε μια εναλλαχτική πολιτική κουλτούρα τζιαι μετά να το συζητήσουμε τζιαι τούτον. Δαμέ κινδυνεύκει να ποινικοποιηθεί η παρουσία μας στο χώρο, ας μεν ανοίξουμεν άλλον μέτωπο. Εν τζιαι πρόωρο τζιαι δυνητικά επιζήμιο. Επειδή θα δώσουμεν πάτημαν στην αστυνομία τζιαι στο κράτος ευρύτερα να μεταφέρει αλλού την συζήτηση, σε ένα νομικίστικο πλαίσιο της “αναγκαιότητας της πάταξης της παρανομίας” ξεγλιστρώντας που την ουσία που εν το δικαίωμα μας να συναθροίζουμεσεν στους δημόσιους χώρους.

Φάλιες
εναλλακτικamedia